***Anne då***

Anne är yngst i syskonskaran Julian-Dick-Anne och dessutom en riktigt tjejig mes. Anne diskar, städar och lagar mat, allt utan minsta knot. Hon håller reda på när maten börjar ta slut och under inköpen köper hon ofta en bukett blommor eller något annat till någon lämplig person, vanligtvis kvinnan som Fem-gänget just då bor hos på sitt lov. Naturligtvis är hon också ett litet under av artighet som inte vågar stå på sig om någon vuxen skulle vara ohövlig eller säga emot henne. Hon är en liten fegis över huvud taget, och är nästan alltid den sista att gå med på något våghalsigt, även om hon hemskt gärna skulle vilja vara lika modig som de andra. Hon har en replik som hon undantagslöst yttrar i början av varje lov och som lyder ungefär såhär; ”Vad skönt det skall bli med ett lugnt lov utan några *äventyr* för en gångs skull!” Men snäll är hon, och liten, och söt, och gamla damer älskar henne. Det skulle Farbror Bosse också ha gjort.

Hon beundrar alla de andra i gänget oerhört. Julian för att han är så klok och stark och alltid tar hand om henne, Dick för att han är Julians ställföreträdare och sin kusin George för att hon är så modig fast hon är flicka - fast hon är nog litet *för* pojkaktig för att det skall vara bra för henne. Anne säger inte något av det här rent ut, men det kan märkas på hennes sätt att handla.

***Anne idag***

Naturligtvis gifte sig Anne redan som ganska ung med en av de ungar Femgänget mötte i ett av sina otaliga äventyr, nämligen med Tinker, han som ägde en fyr. På så sätt kunde hon fortsätta att vara beskyddad av en manlig person samtidigt som hon ägnade sig åt matlagning och att sköta ett hem. Sex fick hon dock aldrig någon större kläm så Tinker - som då var en lätt försupen journalist på The Sun - lämnade henne med en tio år yngre fotograf i mitten av åttiotalet. Detta blev en svår kris i Annes liv - hon var ensam för första gången på över fyrtio år; ingen man, inga barn, ingen utbildning och således varken jobb eller pengar. Naturligtvis halkade hon in i en svår depression och åkte ut och in på diverse psykhem under några år ända tills hon till sist tog sig samman och skaffade arbete som hushållslärarinna på en flickskola. Hon är alltså tillbaka i den trygga internatskoleatmosfären, men den är sig inte lik längre - eleverna är uppkäftiga och röker, super och till och med knarkar i smyg, och usch vilka oanständiga böcker de läser! Här är hon alltså nu; en desillusionerad femtiofyra år gammal mental oskuld som vill tillbaka till det glada femtio- och sextiotalet, ständigt mer eller mindre deprimerad - Anne kan börja gråta precis när som helst, till synes omotiverat, men hon gör sitt bästa för att dölja det, liksom sitt Valiummissbruk... och sin omåttliga förtjusning i choklad som har gjort att hon har lagt på sig bortåt en sjutttio kilo för mycket... ja, hon väger runt 150 kg.

Hon har en helt otrolig dödsskräck och är sålunda rädd för nästan allt. Hon brukar ringa Julian och beskriva sitt hälsotillstånd med jämna mellanrum (varannan dag), och varje gång försäkrar han henne lika irriterat om att det inte är något fel på henne om hon bara kunde gå ner de där sjuttio kilona. Efter det lägger han på, och Anne måste ringa upp igen, förkrossad, och gråtmilt be om ursäkt för att hon störde.

Faktum är att just Julian och Anne har en hel del ouppklarat mellan sig, en händelse som ingen av dem någonsin yppat, och som mycket väl kan ligga till grund för Annes havererade sexliv. Det hände sig nämligen att de två var ensamma hemma en kväll när Julian var i artonårsåldern och Anne själv var sexton. Dick var ute med någon flicka och deras föräldrar var på teatern, och just den här kvällen var ingen av Annes väninnor hos henne för att fnissande beundra hennes stiliga storebror Julian. Anne var ute i köket för att skära upp litet djupfryst äppelpaj åt dem, när kniven slant och hon skar sig djupt i tummen. Julian hörde hennes tjut och kom ut i köket för att se vad som stod på och Anne, som alltid hade varit svag för sin storebror, kastade sig gråtande i famnen på honom. Så småningom tvättade och förband han hennes sår, men den tidigare omfamningen blev väl för mycket för honom, för han kunde inte sluta smeka henns skadade hand, och hon lät honom göra det, villigt till och med, visst gjorde hon, och rätt vad det var låg de i varandras armar och kysstes. De hamnade i Annes säng, nakna, och efter det... efter det var allt underbart.

En stund senare hörde de hur det slog i dörren och deras föräldrar kom hem. Julian samlade ihop sina kläder illa kvickt och smet in till sig och låtsades att han gått och lagt sig. Nästa morgon var allt som vanligt, men han var aldrig ensam med henne igen.

***Han förnekade henne.*** Hur kunde han göra det efter att de haft de så skönt ihop? Hon visste att de antagligen inte borde ha gjort det, men med sin egen bror kunde man väl inte bli med barn heller, och Julian hade ju alltid varit hennes trygghet, hennes beskyddare. Han var den stiligaste och klokaste och snällaste pojken någonsin och de hade

haft det så bra, hur kunde han bara strunta i det efteråt, hur kunde han?!? Och hur kunde han överlämna henne till Tinker och se henne bli olycklig med honom. Varför reste han sig inte upp på bröllopet och sade "Nej, nej, ***nej***, du rör inte min syster, din otäcking, hon skall bo hos ***mig***, och ta hand om ***mitt*** hem, och sova i ***min*** säng om nätterna!". Varför gjorde han inte det, ville han verkligen att Tinker skulle göra allt det där motbjudande med henne?

**Tankar vid återträffen**

Om Dick: *Kära nån då... ja... han ser ju ut att må bra, men... de där förtvinade benen! Tänka sig, min storebror i rullstol... Och ändå så glad och trygg... vilken fin människa han är ändå, trots tragedin!*

Om George: *Hon ser så bitter ut... lika maskulin som alltid... lika kortklippt, men med grått i de mörka lockarna... fast mer eller mindre gråhåriga är vi väl alla... Hon skulle ha skaffat man och barn, det skulle hon, tänk att hon inte ens har skaffat sig någon hund, hon som var så förtjust i Tim... Fast hon har ju alltid varit litet motvalls...*

Om Julian: *Gud, vad stilig han är! Inte undra på att alla sjuksköterskor springer efter honom... det har jag nog hört. Undrar varför han inte har gift sig med någon... han skulle ju bli den perfekte fadern och äkta mannen, det måtte väl jag veta.... kanske tur att han inte gift sig, det borde ju ha varit han och jag som levde tillsammans! Han är så mager... ser sliten ut men på ett charmant sätt... lika hövlig som alltid... om jag bara finge ta hand om honom... han kanske arbetar för hårt, den käre, käre Julian...*

Om sig själv: *Ja kära nån... att jag den ende av oss som blev gift... jag som var den minst självständiga av oss alla. Men så gick det som det gick också... Konstigt... när vi dör finns det ingenting kvar av oss... inga barn, inga andra släktingar, ingenting... På mig gör det ingenting, jag är ju ändå bara en fet, feg lipsill med åderbråck, men Julian, Julian! Dick är väl inte att tänka på och hur George skulle bli som mor vet bara Gud Fader själv, men... åh... Julian!*

---

***Dick då***

Dick är mellanbrodern i syskonskaran Anne-Dick-Julian. Han är i mångt och mycket ett avtryck av sin bror Julian, om än lätt suddigt i kanterna. Han talar som Julian, försöker klä sig som Julian och vara som Julian i största allmänhet, och han gör alltid som Julian säger. Gudskelov har han inte helt och hållet lyckats bli en kopia av sin storebror; hos Dick skymtar det iallafall ibland fram en sund äppelpallande busunge. Han är glad och nöjd och tillfreds med livet, en boren optimist, killen som alltid, alltid, *alltid* har gymnastikskor på sig (utom möjligen när han badar) eftersom det nästan alltid är han som får klättra in/ut/upp/ner och cykla/springa och hämta hjälp ensam över den/det mörka heden/ön/byn/allmänningen/berget när gänget har råkat ut för något. Dessutom är han gängets matvrak vid sidan av Tim.

Han tycker mycket om sin lillasyster Anne och beundrar sin storebror Julian. Allra allra mest tycker han om sin kusin George, för fast hon kan vara så omöjlig mellan varven är hon iallafall oerhört cool, och undermedvetet avundas han henne hennes laglöshet.

***Dick nu***

När gänget blev litet äldre och började utbilda sig till sina respektive yrken stod Dick plötsligt rådlös. Han hade inte lika höga betyg som Julian och kom således inte in på läkarutbildningen tillsammans med denne och stod alltså plötsligt utan förebild. Av en slump halkade han in på en ekonomutbildning och blev så småningom någon sorts biträdande direktör i Bank of Englands Londonfilial. Han träffade en och annan flicka, men gifte sig aldrig, något som han idag omväxlande ångrar och är glad åt. Sjuttiotalet kom, och med det oljekriserna, och sedan kom åttitalet och med det yuppies... Dick stressade så han blev blå för att hinna med alla dessa unga smarta män som verkade veta och kunna allt. För att verka riktigt häftig och ungdomlig köpte han även en stor svart motorcykel, och han var aldrig så lycklig som när han kunde åka en vända på mörka regniga engelska småvägar, med total kontroll över både motorcykeln och sitt liv kändes det som. Dessvärre var en av dessa otaliga småvägar för liten, för regnig och för mörk, och fem år efter att ha köpt motorcykeln sladdade Dick in i en mur i alltför hög fart och knäckte till ryggraden. Han låg länge på sjukhus och hade tid att överblicka sin situation, och när han till sist kom ut därifrån,

förlamad från midjan och neråt, var han en övertygad New Age-are. Således tog han sin rullstol och alla de pengar han tjänat ihop under sin tid i ekorrhjulet och köpte en liten stuga på engelska landsbygden inte långt från muren han kraschat mot och ägnade tiden åt kontemplation och åt att läsa tjocka böcker om allt och ingenting, så att han numera är rent löjligt allmänbildad. Han äter litet - vegetariskt naturligtvis - sover litet, tänker mycket och är numera en mycket lugn och rofylld människa, fast övertygad om kristallernas makt, och dessutom säker på att olyckan var en frälsning och inte en katastrof. Då och då skriver han ner små betraktelser, dikter och visdomskorn och man har faktiskt gett ut två små böcker med hans verk i - men ödmjuk som han blivit bär det honom emot att skryta med det, eller ens nämna det.

Det finns bara en sak han aldrig har kommit över riktigt, och det är sina känslor för George. Som mellanbror i skaran kände han sig alltid borttappad mellan praktsonen Julian och sötnosen Anne. Han var för väluppfostrad för att vara rebellisk, men han jublade alltid inom sig varje gång George tog upp kampen mot Julian och Julians dekret "Stanna i tältet flickor. Dick och jag går och ser efter." och liknande.

Tims död tog honom hårt, dels för att den gjorde henne så förkrossad, men också för att hon inte ville träffa dem efter det. Ändå förstod han henne, förstod att anblicken av dem bara skulle röra upp det smärtsamma minnet, men det kunde inte hindra honom från att sakna henne. Han drömde om att vara lika självsäker som hon, lika orädd, lika envis. Var gång deras far - som också var läkare - berömde Julian för hans studieresultat, eller Anne för att hon var så söt och rar och liksom glömde bort Dick så bet Dick ihop tänderna och tänkte på George. Till sist tänkte han ***bara*** på George, för honom var det ju aldrig någon som var stolt över. Flickorna han gick ut med var hennes raka motsats, eftersom han visste att han ändå inte kunde hitta någon som hon, och det var orättvist att jämföra. Givetvis hittade han ingen och sedan var det plötsligt för sent, men också då, på sjukhuset, blev hon hans mantra.

***Tankar vid återföreningen 1994***

Om Anne: *Jahaja. Min söta illasyster är inte så liten längre. Hmm... bortåt en hundra kilo skulle jag gissa. Hon borde ha fått barn; den enda av oss som verkligen var lämpad för det var hon... och kanske jag.*

Om George: *Hon är sig lik, oh tack för det! Inget kan släcka glöden i hennes ögon... min barndoms ljus och min mannaålders hopp... under alla de långa månaderna på sjukhuset fick jag ett vykort om dagen från henne även om hon aldrig kom själv och jag tänkte på henne, att hon aldrig skulle ha gett upp, aldrig, aldrig, okuvlig är hon som havet!*

Om Julian: *Han ser sliten ut.. stressad... som jag, då, innan olyckan. Bakom hans panna bor ett mörker. Vad kan jag göra för honom utan att han skall behöva mista benen på köpet?*

Om sig själv: *Här sitter jag nu... med betoning på "sitter"... i Kirrin för första gången på fyrtio år... och allt är sig likt! Kanske kan vi gå i barndom tillsammans alla fyra?*

---

***George då***

George - eller Georgina som hon egentligen heter - är rebellen och våghalsen i gänget. Hon är enda barnet och har alltid gjort som hon vill, och det gör hon nu också. Hon verkar ibland foga sig efter Julians beslut, men smyger allt som oftast iväg mitt i natten för att utföra något hon har lovat att inte göra. Hon tjurar lätt, särskilt om någon är elak mot hennes älskade Tim eller behandlar henne som en tjej - om hon fick önska sig vad som helst i hela världen skulle hon vilja bli kille. I övrigt är hon egentligen ganska snäll trots sitt hetsiga humör, och hon skulle när som helst göra vad som helst för sina kusiner.

George tycker väldigt väldigt mycket om sina kusiner, men det finns sidor hos dem hon inte uppskattar alls mellan varven. Hon tycker inte om att Julian daltar med henne för att hon är tjej, och hon tycker inte om Annes sätt att verkligen *vara* tjej. Allra bäst tycker hon nog om mellanbrodern, Dick, och givetvis älskar hon Tim över allt annat.

***George nu***

När det blev dags att välja utbildning tvekade inte George en sekund. Givetvis skulle hon bli fysiker som sin far, Quentin. Dessvärre var inte resten av världen lika positivt inställd som George, och hon kom inte in, beroende på

sina betyg. George själv var dock övertygad om att hon blev kickad pga sitt kön och ställde till ett jävla liv. Dessvärre ledde detta ingen vart, mer än att hon kom i kontakt med en massa suspekta föreningar, som t ex Womens Lib, men också IRA. Till sist skaffade hon sig en utbildning som marinbiolog, men vid sidan om detta har hon alltid protesterat mot allting - Koreakriget, Vietnamkriget, det sätt på vilket kvinnor behandlas, oljekatastrofer, djurförsök, Falklandskriget, säldöd, miljöförstöringen, etc etc etc. Vill man hitta George är det bara att leta reda på närmsta demonstration. Hon är också medlem i Amnesty och synnerligen aktiv medlem i Greenpeace - eftersom hon är extremt vältränad ingår hon i deras aktionsgrupper och har ett flertal gånger hoppat fallskärm ner i vattnet framför en oljetanker mm. Hon har också startat en undergroundgrupp fredsaktivister och har tillsammans med dessa brutit sig in i, och saboterat, en vapenfabrik - ett brott för vilket hon fortfarande är eftersökt.

Kort sagt: George har tagit itu med världen innan den tog itu med henne, men mitt i allt detta protesterande har hon glömt en viktig sak, nämligen sig själv. Hon bor fortfarande i ett litet kyffe i utkanten av Kirrin, ett kyffe utanför vilket det alltid står tre-fyra matskålar fyllda med mat åt kringströvande hundar. Efter Tims död svor George nämligen på att aldrig skaffa en annan hund, och hon svor också på att aldrig älska någon igen, vare sig människa eller djur. Det här innebär inte att hon är samma sorts sexuella mes som Anne, nej då, George har upptäckt som sexualitet och gett den fullt utlopp med allt vad det innebär av läder, nitar och latex, men det är det ingen av hennes släktingar som vet om. För dem är hon bara en reaktionär excentriker med ett konstigt yrke. De har ingen aning om hennes dubbelliv som efterspanad freds- och miljöaktivist och välkänd lesbian i Londons undergroundkretsar och det är så George vill ha det, till varje pris. Vad skulle mamma ha sagt? Ja, George är lesbisk, något som förvirrade och chockerade henne oerhört till en början. Först var hon tvungen att acceptera att hon faktiskt var kvinna - mens och bröst var ingenting hon kunde göra något åt - och när hon väl hade försonats med det kom alltså nästa chock, att hon föredrog sitt eget kön framför män, men som sagt, George tog itu med världen, och det med besked!

Under alla dessa år har hon tänkt på sina kusiner av och till, och funderat på om hon skulle ta upp kontakten med dem igen, men det blev aldrig så. Faktiskt så har hon hållit koll på dem ändå, mestadels via sin mamma, men ju fler år som förflöt desto mindre intresserad av dem blev hon. Hon intalade sig att Julian var en översittartyp och att Anne var en mes, så varför bry sig om dem? Det var först när Dick råkade ut för en motorcykelolycka som hon vaknade till liv igen och insåg att de här tre människorna faktiskt var de som stod henne närmast i världen, men då var det ändå svårt att ta kontakten igen, något som hon hade svåra skuldkänslor för. Hon hade missat Annes bröllop och pojkarnas examina, och hon visste inte hur hon skulle ta kontakten igen, annat än att skicka vykort, på vykort på vykort till Dick på sjukhuset.

Tankar vid återföreningen i Kirrin:

Om Anne: *Hon är sig lik... lika hönslig och mammig som någonsin... och en hel del kilon har hon lagt på sig också... hon skulle fått en unge eller ett par... fan ta Tinker! Även om det känns tryggt att ha henne här kan jag inte låta bli att förakta henne litet... kan hon inte ta tag i sitt liv, det har ju jag gjort!*

Om Dick: *I rullstol... nå... han ser glad och nöjd ut... lugn.... kanske jag borde ha hälsat på honom på sjukhuset, men... Julian var ju där och jag ville inte träffa Julian just då... jag skickade iallafall vykort varje dag! Vilken ro som strålar ut från hans ögon!*

Om Julian: *Han är en stilig karl, det är han... men hans jakt på framgång verkar ha tagit honom hårt... undrar vad han har i lön? Borde inte något fruntimmer ha slagit klorna i honom - och lönen - för länge sen? Kanske är han som jag... ja, man vet inte om man skall skratta eller gråta, se vad det blev av oss: en rullstolsbunden, en fet hysterika, en militant lesbian och en läkare som sätter jobbet framför allt annat... inte särskilt socialt!*

Om sig själv*: Undrar om de förstår varför jag inte orkade träffa dem mer just då... och sen blev det så svårt att ta kontakten.... ändå är jag glad att de är här... de är den enda släkt jag har nu... de enda som bryr sig om mig i hela världen...*

---

***Julian då***

Oj oj oj. Här har vi helyllegrabbarnas helyllegrabb! Ingen är artigare mot vuxna än Julian, ingen hjälper så många tanter över gatan som Julian, ingen beskyddar sin lillasyster så ömt som Julian, åh Julian; moralens,

ärlighetens och hövlighetens beskyddare nr 1. Hade inte Robert Baden-Powell grundat scoutrörelsen så hade Julian gjort det, var så säker. Trots detta är han ganska trevlig faktiskt.

Han ser som sin främsta plikt i livet att se efter sin lillasyster Anne och sin kusin George, men George låter sig ju som bekant inte ses efter så lätt. Nå, till sin hjälp har han ju lillebror Dick, och tur är väl det!

***Julian nu***

När det blev dags att vidareutbilda sig valde Julian läkarbanan, lika mycket av yttre tvång som av egen vilja. Givetvis är han en ***fantastisk*** läkare, och hans kvinnliga patienter förälskar sig i honom på löpande band, något som han med sin Bror Duktig- mentalitet inte riktigt klarar av. Som ung fick han ju lära sig att flickor/kvinnor var väna små varelser som skulle beskyddas och den inställningen finns kvar. Som så många andra män av sin tid indelar han kvinnor i två kategorier; horor eller madonnor. Han kan inte älska en kvinna som är en ”hora” och han kan inte ha sex med en kvinna som är en ”madonna”. Moment 22. Således har han aldrig haft ett ordentligt förhållande även om han faktiskt ***har*** haft sex - med just horor som är villiga att stå ut med att han klär ut sig till en småpojke och serverar dem moralkakor samtidigt som han sätter på dem... Detta sker ganska sällan, en gång varannan månad kanske, eftersom han skäms så oerhört, och dessutom är medveten om vad ett avslöjande om detta skulle kunna göra för hans läkarkarriär... men istället försöker han att lindra sin oro med aningens för många dubbla whiskeys aningens för ofta - inte så att Julian någonsin kan ertappas som berusad i tjänsten, men ibland när han är ledig några dagar meddelar han att han skall åka bort och låser sedan in sig i sin strikta och opersonliga lägenhet för att ta sig en rejäl bläcka... på så sätt försöker han supa bort sin känsla av misslyckande. För han är ju misslyckad, trots all den fina glasyren på ytan, iallafall tycker han själv det. Han har ingen kvinna i sitt liv, inga barn, inget känsloliv alls utom sina tarvliga en-gång-varannan-månad-ligg, han har förlorat kontakten med sina syskon, fan, han kan inte ens skaffa en hund eftersom han inte skulle ha tid att ta hand om den. Visst tittar alla de unga sjuksköterskorna dyrkande på honom, ***överläkaren***, allvetaren, men Julian klarar inte av att förlora en patient, oavsett om det är hans fel eller inte. Alla skall lämna hans vård friskare och gladare än förut, för han är ju Bror Duktig som inte *inte* ***inte*** får misslyckas...

En av de patienter han inte har lyckats med är sin syster Anne som numera är ett överviktigt nervvrak efter sitt havererade äktenskap. Hon ringer till honom hela tiden och vill ha medicinska råd, får haövhysteriska utbrott och bekymrar sig om hans liv och leverne om vartannat. Är det säkert att hon inte skall komma och bo hos honom och ta hand om honom? Ja det är det, för fan, han skulle inte stå ut i mer än en halv dag. Så han säger nej och har lika dåligt samvete varje gång. Hon är ju hans lillasyster, och hon mår inte bra, och han borde ta hand om henne!

Faktum är att just Julian och Anne har en hel del ouppklarat mellan sig, en händelse som ingen av dem någonsin yppat, och som mycket väl kan vara ett av skälen till hans havererade sexliv. Det hände sig nämligen att de två var ensamma hemma en kväll när Julian var i artonårsåldern och Anne var sexton. Dick var ute med någon flicka och deras föräldrar var på teatern, och just den här kvällen var ingen av Annes väninnor hos henne. Hon var ute i köket för att skära upp litet djupfryst äppelpaj åt dem, när kniven slant och hon skar sig djupt i tummen. Julian hörde hennes tjut och kom ut i köket för att se vad som stod på och Anne kastade sig gråtande i famnen på honom. Det var första gången han hållit en flicka i famnen och det var... omtumlande. Han blev upphetsad, men skämdes också.

Så småningom tvättade och förband han hennes sår, men den tidigare omfamningen blev väl för mycket för honom, för han kunde inte sluta smeka henns skadade hand, och hon lät honom göra det, villigt till och med, visst gjorde hon, och rätt vad det var låg de i varandras armar och kysstes. De hamnade i Annes säng, nakna, och efter det... efter det lyckades han nätt och jämnt avhålla sig från att ta henne. Hon var så vacker och mjuk och varm och len, och han ville verkligen ha henne, och skulle väl ha tagit henne också, som den usla varelse han är, men ungefär då hörde de hur det slog i dörren och deras föräldrar kom hem. Julian samlade ihop sina kläder illa kvickt och smet in till sig och låtsades att han gått och lagt sig. Nästa morgon var allt som vanligt, men han var aldrig ensam med henne igen.

***Han klarade inte av det***, att se sin rara lillasyster på ***det*** viset. Det fungerade inte med hans världsbild, och han tyckte inte heller om att se sig själv som ett liderligt, okontrollerat djur som tog vem som helst, bara det var någon. Som han skämdes. Man fick ju inte göra så, inte med ett syskon, det visste han ju, hur kunde han bara göra något så motbjudande? Vilken skada hade han gjort henne, varför tittade hon på honom så besviket. men det visste han ju; hon var hans lillasyster - han skulle ta hand om henne och skydda och värn a henne och inte våldföra sig på henne.

Det var bästa att han höll sig borta från henne och hennes sårade blickar! Han blev glad när hon bad honom lämna över henne till Tinker på deras bröllop, för han såg det som en förlåtelse, men hon verkade vara arg på honom efteråt. Åh, om han bara kunde få det ogjort!

***Tankar vid återföreningen i Kirrin***

Om Anne: *Hon har gått upp ännu mer sen jag såg henne sist... hon måste väga runt hundrafemtio kilo nu... Fan också, det är Tinker som har försatt henne i det här tillståndet... han kunde väl ha gjort henne med barn innan han stack iallafall... ska jag säga. Det är inte bra för henne, det här tillståndet... stor risk för hjärt- och kärlsjukdomar... vår farmor dog av en hjärtattack tror jag... Kanske jag skall ta itu med hårdhandskarna nästa gång hon ringer och tjatar om sin hälsa, fast varje gång jag gör det slutar det ju med att hon blir alldeles förkrossad och sen måste jag ägna en timme åt att lugna ner henne...*

Om Dick: *Han ser ut att må bra... hanterar rullstolen perfekt, glad, lugn... inga tecken på någon depression... bra... undrar om vi skll försöka oss på den där operationen iallafall... skulle ge honom ökad rörlighet i benen... inte så att han skulle kunna gå, men... fast riskerna är stora...*

Om George: *Henne tar man inte där man sätter henne minsann! Hennes vilja kan nog mäta sig mot min ännu... låt så ske då!*

Om sig själv: *Jag är så trött... vad gör jag här egentligen... varför sitter jag inte på mitt hotellrum med min vän Jack... Jack Daniels...*

---

***Tim 1950***

Voff. Dregel. Slick. Voff. George är din matte som du älskar över allt annat, och hennes tre kusiner kommer härnäst på din rangskala. Du skulle offra livet för deras skull och du gör nästan alltid precis vad de säger åt dig utom vid de tillfällen då det verkar vara mer taktiskt ur äventyrslösningshänseende(!) att inte göra det. Du får alltid sista tuggan av allas smörgåsar och en egen glass, och du biter bara skurkar om någon i gänget säger åt dig att göra det... annars håller du dem bara instängda. Du är en fin hund, kom ihåg det, förebilden för Trofasts handbok. Din enda last är att jaga kaniner, fast det får du egentligen inte för George och Anne. Voff!

***Tim nu***

Voff. Dregel. Slick. Voff. George är din matte som du älskar över allt annat, och hennes tre kusiner kommer härnäst på din rangskala. Du skulle offra livet för deras skull och du gör nästan alltid precis vad de säger åt dig utom vid de tillfällen då det verkar vara mer taktiskt ur äventyrslösningshänseende(!) att inte göra det. Du får alltid sista tuggan av allas smörgåsar och en egen glass, och du biter bara skurkar om någon i gänget säger åt dig att göra det... annars håller du dem bara instängda. Du är en fin hund, kom ihåg det, förebilden för Trofasts handbok. Din enda last är att jaga kaniner, fast det får du egentligen inte för George och Anne. Voff!

Eller...?

Dick: *Borde han inte tända på små pojkflickor, pga sitt frustrerade förhållande till George? En latent böjelse borde passa utmärkt till hans yuppieförflutna! Kanske är han under ytan en hemsk sexgalning som i stunder av stark psykisk press förgriper sig på små flickor, under stark självhypnos?!*

Anne: Är det inte så att hon får syner ibland! Hör hon inte röster?

George: Är hon manshatare? Ser hon ner på män och det samhälle som de har skapat?

Dead men don´t rape!

Julian: Borde inte den här sexualfrustrationen sätta djupa spår i honom? SPRIT!?